

'Madonna del Mare Nostrum'
(hansaversteeg.com)

Vluchteling,
ik ken je niet

Wees welkom !

Oaseviering

'Dat wij niet wegkijken'

vanuit de
Immanuelkerk
Veldhoven

5 maart 2022

Oaseviering

'Dat wij niet wegkijken'

Pianomuziek uit:

- De Nieuwe Wereld van Dvoräk
- Liederen van Huub Oosterhuis

Vluchteling, ik ken je niet

Wees welkom !

Samenstellers:	Jeanneke de Bot & Mieke Mol
Cantor:	Harry de Bot
Piano:	Paul van der Steen
Techniek:	Paul Hafkemeijer

Gebed

Barbara Streisand

zingt voor ons het gebed:

"Avinu Malkeinu" (Onze Vader)

Vrij vertaald:

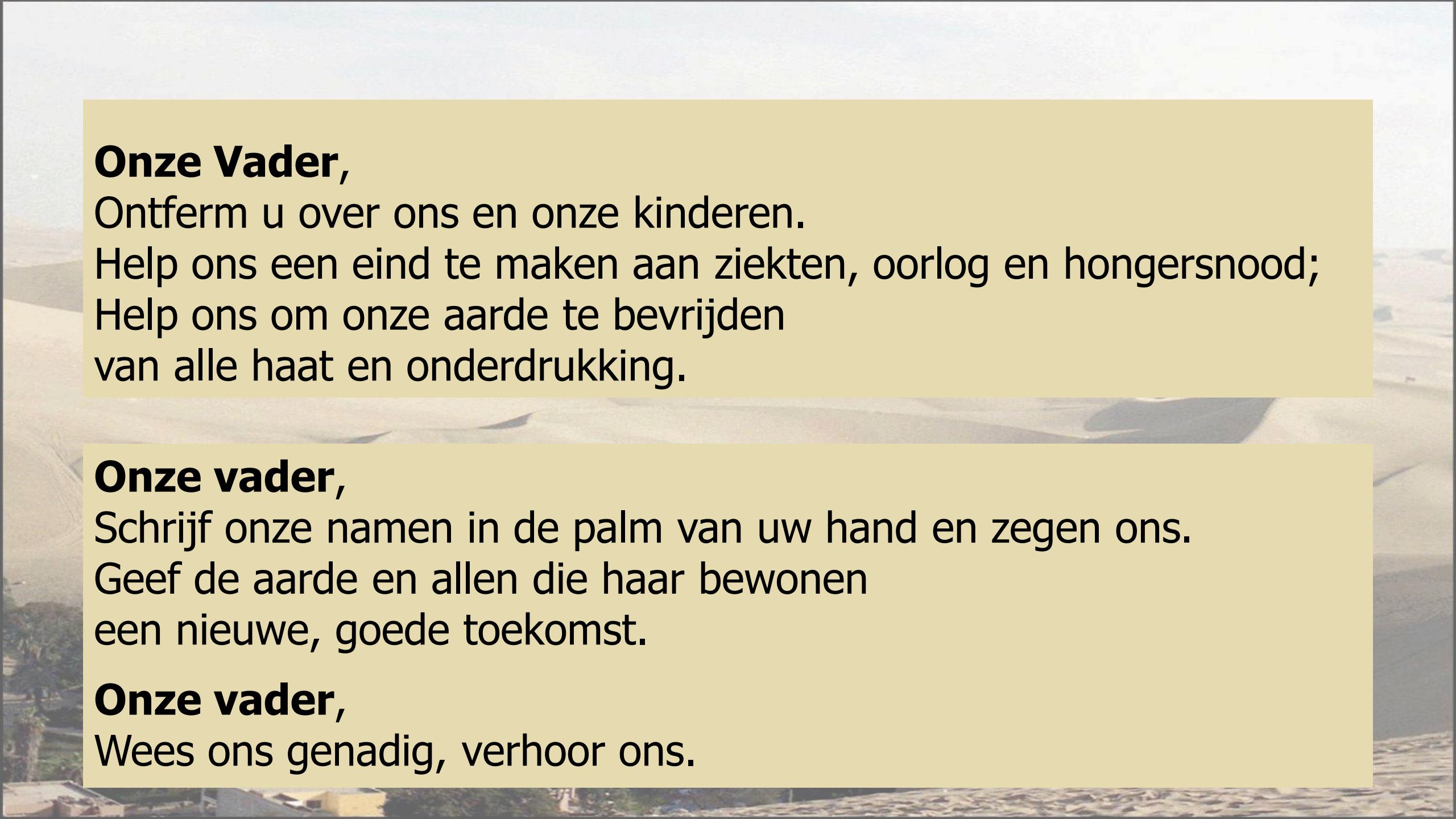
Onze vader, hoor ons gebed.

Vergeef ons wat we verkeerd deden:

dat we ons hart niet lieten spreken,

niet te deelden van onze overvloed met allen,

die onze hulp zo hard nodig hebben.

Onze Vader,

Ontferm u over ons en onze kinderen.

Help ons een eind te maken aan ziekten, oorlog en hongersnood;

Help ons om onze aarde te bevrijden
van alle haat en onderdrukking.

Onze vader,

Schrijf onze namen in de palm van uw hand en zegen ons.

Geef de aarde en allen die haar bewonen
een nieuwe, goede toekomst.

Onze vader,

Wees ons genadig, verhoor ons.

Klik hier en luister naar:

Avinu Malkeinu door

Barbara Streisand

Welkom

Mieke en ik willen iedereen hier in de kerk en ook thuis van harte welkom heten.

Heel fijn dat we nu weer met zovelen samen komen; het laat zien dat we ons echt een gemeenschap voelen die elkaar gemist heeft en nu het weer mogelijk wordt de kans grijpt om elkaar weer te ontmoeten, om elkaar onze verhalen te vertellen en elkaar weer in de ogen te zien. Op dit moment hebben we elkaar extra nodig.

Het wordt vanavond niet een viering zoals we gewend zijn. Het is om 2 redenen meer een *samen-zijn* rond "de mens achter de vluchteling"; totaal onverwacht en niet zien aankomen, actueler dan ooit. Op het moment dat wij, Mieke, Paul en ik konden zeggen: "Het is goed, er ligt een mooi, inspirerend samenzijn", vielen de Russen de Oekraïne binnen; opeens voelde alles anders, las ik onze teksten anders, hoorde ik de liederen anders, raakte ik even de verbinding met deze viering kwijt.

Aan de vluchtelingen die wij in beeld hadden bij deze viering zagen wij mensen uit Afrika voor ons, uit Syrië, Jemen, Ethiopië e.a. en opeens sloten zich hier honderdduizenden bij aan en zijn ook Europeanen vluchteling geworden.

En inmiddels zal de werkelijkheid van het moment dat ik deze woorden schreef, zich door de actualiteit al weer hebben ingehaald..... nog meer slachtoffers, nog meer vluchtelingen, nog meer angst daar en grote bezorgdheid hier.....

Toen de nieuwe werkelijkheid iets was ingedaald in mij, hebben we met elkaar besloten dit samen-zijn toch haar originele vorm te laten behouden, alleen met dat verschil dat wij aan jullie vragen..... probeer de vluchtelingen uit de Oekraïne ook te horen en te zien in de verhalen, beelden, muziek en gebeden. Laten we hen meenemen in dit samen-zijn.

Met behulp van een waarheidsgetrouw verhaal en een heel bijzonder schilderij dat jullie in het begin al een paar keer gezien hebben, hebben Mieke en ik geprobeerd de mens achter de vluchteling iets dichterbij te laten komen, zodat wij misschien iets meer kunnen verstaan van die mede-mens die huis en haard heeft verlaten.

Ooit dichtte een van hen: "De weg koos ons, wij kozen die niet".

Wat wordt er van ons gevraagd? Zouden we kunnen zeggen: "Wees welkom, ook al kennen we je niet!"

Zou dat niet ooit een mooie volgende stap zijn voortkomend uit dit samen-zijn?? Vluchtelingen uit Veldhoven uitnodigen en met elkaar in gesprek gaan. Dat deze viering ons dichterbij de mens achter de vluchteling mag brengen.

Inleiding

VLUCHTELING, IK KEN U NIET..... WEES WELKOM!

Deze woorden zou Abraham uitgesproken kunnen hebben toen hij, zittend bij de ingang van zijn tent bij de eiken van Mamre, drie vreemde mannen verderop zag staan. Hij bedacht zich geen ogenblik en riep hen toe: "Maak het u gemakkelijk, ik zal water voor u halen, zodat u uw voeten kunt wassen, ik zal u ook iets te eten brengen, zodat u weer op krachten kunt komen".

Mieke en ik werden erg geraakt door deze woorden toen iemand (dochter M) ons tijdens de voorbereiding hierop wees.

Vluchteling ik ken u niet.... wees welkom..... Wat vragen zij van ons?

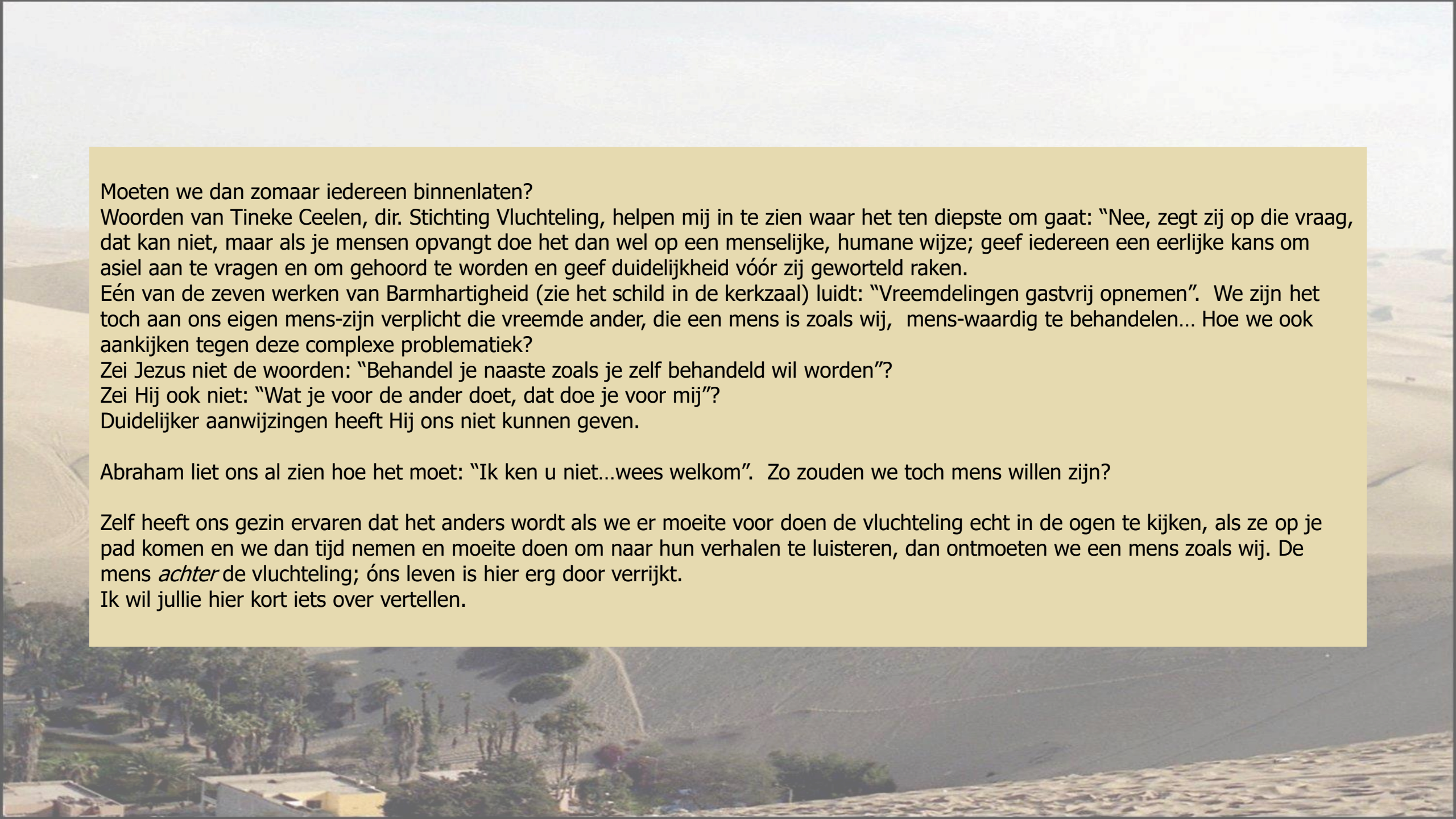
Het is de rode draad geworden voor deze viering. Dat wij niet weggijken.....

"Vluchtelingen"

Zodra mensen de naam "vluchteling" krijgen opgeplakt, verliezen zij hun eigen naam, identiteit en uniek zijn; wordt het een groep die te vaak gezien wordt als een bedreiging, die we beschuldigen van veel, die van alles komen halen en maar weinig komen brengen. Gelukkig wordt er op dit moment niet zo gereageerd t.o.v. vluchtelingen uit de Oekraïne.

Wat moet ik / wij toch vinden van die ontelbaar velen op drift, die getraumatiseerde mensen die oorlog, onderdrukking of vervolging meemaakten ... en hoe te reageren op het appèl dat daarvan uitgaat op mij / op ons?

Soms weet ik het ook niet, hoe ik naar deze problematiek kan kijken als ik b.v. lees over de terugkerende onlusten en steekpartijen in de AZC's en ik de terugkerende stellingen hoor: "We kunnen niet iedereen die aan de grens staat opnemen, Nederland is vol, we hebben al geen huizen voor onszelf, ze nemen onze banen af".

Moeten we dan zomaar iedereen binnenlaten?

Woorden van Tineke Ceelen, dir. Stichting Vluchteling, helpen mij in te zien waar het ten diepste om gaat: "Nee, zegt zij op die vraag, dat kan niet, maar als je mensen opvangt doe het dan wel op een menselijke, humane wijze; geef iedereen een eerlijke kans om asiel aan te vragen en om gehoord te worden en geef duidelijkheid vóór zij geworteld raken.

Eén van de zeven werken van Barmhartigheid (zie het schild in de kerkzaal) luidt: "Vreemdelingen gastvrij opnemen". We zijn het toch aan ons eigen mens-zijn verplicht die vreemde ander, die een mens is zoals wij, mens-waardig te behandelen... Hoe we ook aankijken tegen deze complexe problematiek?

Zei Jezus niet de woorden: "Behandel je naaste zoals je zelf behandeld wil worden"?

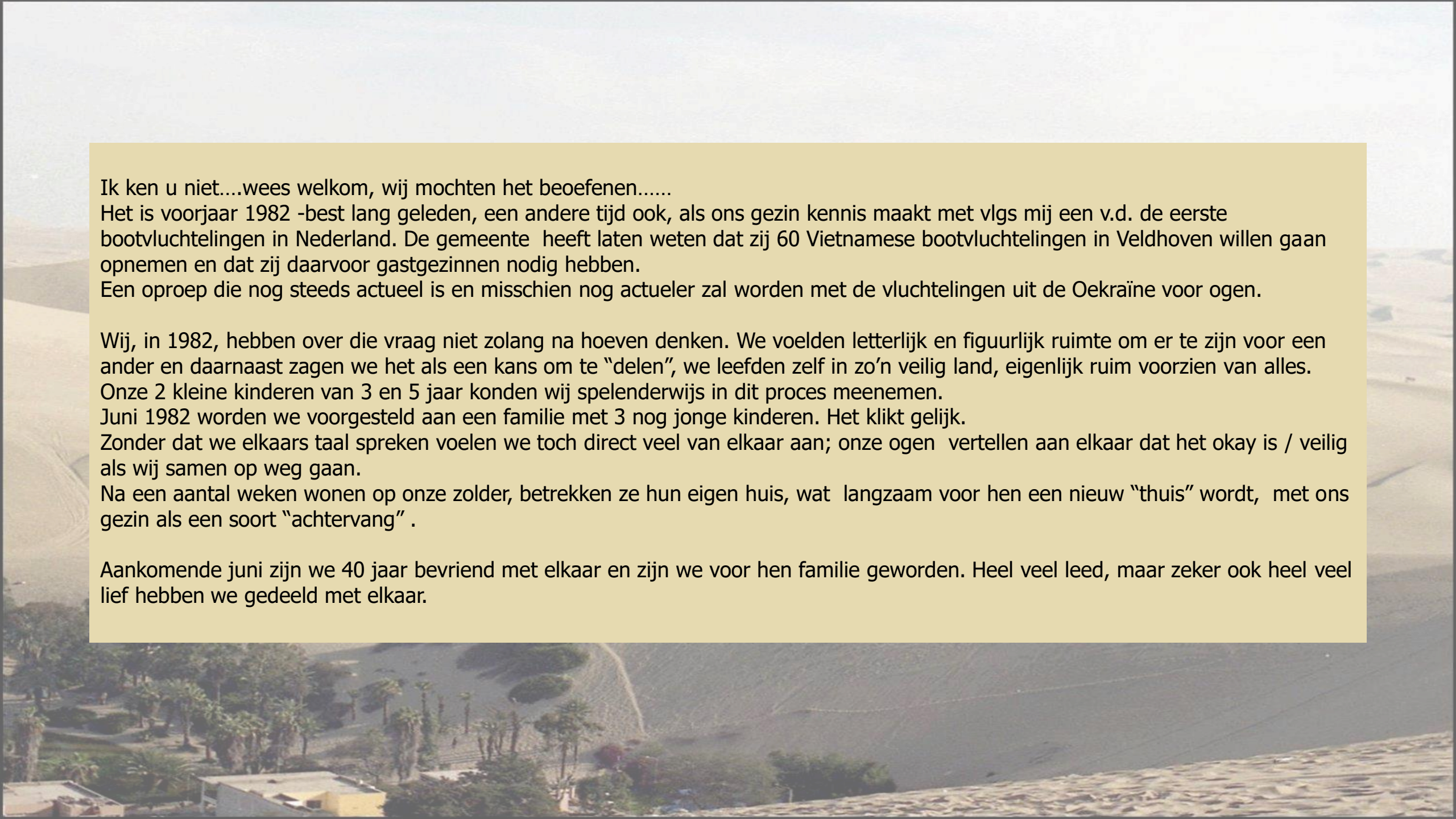
Zei Hij ook niet: "Wat je voor de ander doet, dat doe je voor mij"?

Duidelijker aanwijzingen heeft Hij ons niet kunnen geven.

Abraham liet ons al zien hoe het moet: "Ik ken u niet...wees welkom". Zo zouden we toch mens willen zijn?

Zelf heeft ons gezin ervaren dat het anders wordt als we er moeite voor doen de vluchteling echt in de ogen te kijken, als ze op je pad komen en we dan tijd nemen en moeite doen om naar hun verhalen te luisteren, dan ontmoeten we een mens zoals wij. De mens *achter* de vluchteling; óns leven is hier erg door verrijkt.

Ik wil jullie hier kort iets over vertellen.

Ik ken u niet....wees welkom, wij mochten het beoefenen.....

Het is voorjaar 1982 -best lang geleden, een andere tijd ook, als ons gezin kennis maakt met vlgs mij een v.d. de eerste bootvluchtelingen in Nederland. De gemeente heeft laten weten dat zij 60 Vietnamese bootvluchtelingen in Veldhoven willen gaan opnemen en dat zij daarvoor gastgezinnen nodig hebben.

Een oproep die nog steeds actueel is en misschien nog actueler zal worden met de vluchtelingen uit de Oekraïne voor ogen.

Wij, in 1982, hebben over die vraag niet zolang na hoeven denken. We voelden letterlijk en figuurlijk ruimte om er te zijn voor een ander en daarnaast zagen we het als een kans om te "delen", we leefden zelf in zo'n veilig land, eigenlijk ruim voorzien van alles.

Onze 2 kleine kinderen van 3 en 5 jaar konden wij spelenderwijs in dit proces meenemen.

Juni 1982 worden we voorgesteld aan een familie met 3 nog jonge kinderen. Het klikt gelijk.

Zonder dat we elkaars taal spreken voelen we toch direct veel van elkaar aan; onze ogen vertellen aan elkaar dat het okay is / veilig als wij samen op weg gaan.

Na een aantal weken wonen op onze zolder, betrekken ze hun eigen huis, wat langzaam voor hen een nieuw "thuis" wordt, met ons gezin als een soort "achtervang" .

Aankomende juni zijn we 40 jaar bevriend met elkaar en zijn we voor hen familie geworden. Heel veel leed, maar zeker ook heel veel lief hebben we gedeeld met elkaar.

Met grote bewondering / ontzag hebben wij mogen meemaken dat het mogelijk is om je leven weer op te pakken, zelfs als je alles en iedereen hebt moeten achterlaten met gevaar voor eigen leven; nog los van wat ze daarvoor hadden meegemaakt. Zij kwamen zeker niet alleen een beroep doen op Veldhoven en op ons; ze brachten ook heel veel goeds en moois mee. Hun talenten hebben zij ruim ingezet.

Door hen heeft ons leven zich voor altijd verrijkt en heeft het meer kleur gekregen en hebben wij kennis mogen maken met hun culturele rijkdom.

Van het een, kwam voor mij het ander.....Zonder de taal te leren kun je niet echt deelnemen aan de Nederlandse samenleving. Na 13 jaar Nederlandse les geven aan asielzoekers en vluchtelingen kan ik wel zeggen dat ik vele, vele verhalen heb gehoord en gelezen heb in hun ogen; heel veel pijn en verdriet, maar ook een ongekennde veerkracht, moed, creativiteit en levenskunst. Al die ontmoetingen hebben mij heel veel gebracht, ook als het even niet zo gemakkelijk liep tussen een van hen en mij, wat ook een realiteit kan zijn

Zij en wij, we verschillen niet zoveel van elkaar als we meer durven denken vanuit een groter WIJ. Paus Franciscus schrijft hier veel over in zijn encycliek Fratelli Tutti (Allen broeders en zusters).

Hoe willen we kijken naar de mens achter de vluchteling, is hij / zij een bedreiging of een verrijking voor onszelf en onze samenleving?

In mijn levend woord wil ik hier aan de hand van het schilderij dat jullie aan het begin al zagen op doorgaan.

We gaan nu luisteren naar een lied van Herman van Veen.

Hij schreef dit in een bundel rondom de geboorte van Jezus. Jozef en Maria vluchtten met hun kindje Jezus naar Egypte. Het is een verhaal van alle tijden. Hun ervaring en die van de vele, vele vluchtelingen van nu verschillen niet veel.

Ze trekken over bergen
doorkruisen de woestijn
of zwerven over zeeën
om vrij te zijn.

Waar de oorlog teistert
waar de honger woedt
moeten ze uit huis vandaan
en zwerven dan voorgoed.

De eeuwen door klinkt in de nacht
steeds diezelfde bange klacht:
Waar is thuis?
Waar is thuis?

Iedereen blijft hopen
dat hij nog een toekomst heeft
rust voor zijn vermoeide hoofd
een plek waar hij in vrede leeft
laat me niet verrekken
pak me bij de hand
we vinden misschien samen ooit
een beter land.

Klik hier en luister naar:

Een beter land door

Herman van Veen

Iedereen blijft hopen
dat hij nog een toekomst heeft
rust voor zijn vermoeide hoofd
een plek waar hij in vrede leeft
laat me niet verrekken
pak me bij de hand
kijken we misschien samen uit
op een beter land.

Iedereen blijft hopen
dat hij nog een toekomst heeft
rust voor zijn vermoeide hoofd
een plek waar hij in vrede leeft
als je maar dichtbij blijft
gaan we hand in hand
en zullen we de grens passeren
van een beter land.

"Bede aan de zee", Khaled Hosseini

Mieke gaat nu een kort verhaal voorlezen over een vader die zijn slapende zoontje toespreekt op een donker strand, wachtend op het moment dat ze in een boot naar Europa zullen stappen. Khaled Hosseini weet als geen ander hoe dat voelt. Ooit stond hij zelf op deze plek.

Dit verhaal schreef hij als eerbetoon aan de ontelbare mensen op de vlucht voor oorlog en vervolging en daarnaast schreef hij het voor de mensen aan de andere kant van de zee; dus voor ons. Hij vraagt aan ons, ons voor te stellen wat er in je eigen leven zou moeten gebeuren voordat je bereid bent om al je spaargeld in een reis met onbekende uitkomst te steken, om het leven van je kinderen in de handen van een smokkelaar te leggen, om in zo'n bootje te stappen; om dagen, maanden soms jaren te zwerven van het ene naar het andere land. Het zijn de schepen, het zijn de tochten van de wanhoop.

Mijn dierbare Marwan,
In de lange zomers van mijn kinderjaren, toen ik even oud was als jij nu,
spreidden jouw ooms en ik onze matrassen uit op het dak van de
boerderij van je opa, even buiten Homs.

We werden elke ochtend wakker door het geritsel van de olijfbomen in
de wind, het gemekker van de geit van je oma, het gerinkel van haar
pannen, de frisse lucht in de zon, een bleke rand van dadelpruim in het
oosten.

We hebben je ermee naartoe genomen toen je nog een peuter was.
Van dat tochtje bewaar ik een scherpe herinnering aan je moeder, die je
een kudde koeien liet zien, grazend in een wei vol bloeiende wilde
bloemen.

Ik wou dat je toen niet zo jong was geweest. Dan zou je de boerderij
niet zijn vergeten, de roetige stenen muren ervan, de kreek waar je
ooms en ik als jongetjes de ene dam na de andere bouwden.

Ik wou dat je je Homs zou herinneren zoals ik, Marwan.
In de bruisende Oude Stad een moskee voor ons moslims, een kerk voor
onze christelijke burens en een grote soek voor ons allen om te pingelen
over gouden hangers, verse groente en fruit, bruidsjurken.
Ik wou dat je je de drukke steegjes zou herinneren met de geur van
gebakken kibbeh, en de avondwandelingen die we met jouw moeder
maakten op het Klokkentorenplein.
Maar dat leven, die tijd, lijkt nu een droom, zelfs voor mij, een lang
verstomd gerucht.

Eerst kwamen de protesten. Toen de belegering.
De hemel die bommen spuugde. Hongerdood. Begrafenissen.
Dat zijn de dingen die jij kent.
Jij weet dat je van een bomkrater een zwemkuil kunt maken. Jij hebt
geleerd dat donker bloed beter nieuws is dan licht bloed.
Jij hebt geleerd dat moeders en zusjes en klasgenoten aangetroffen
kunnen worden in nauwe ruimtes tussen beton, bakstenen en balken,
stukjes huid in het donker oplichtend door de zon.

Je mama is vanavond hier Marwan, bij ons op dit koude strand onder de maan, te midden van huilende baby's en vrouwen zuchtend in talen die wij niet spreken. Afghanen en Somaliërs en Irakezen en Eritreeërs en Syriërs.

Wij allemaal hunkerend naar het opkomen van de zon, wij allemaal doodsbang ervoor. Wij allemaal op zoek naar een thuis.

Ik heb horen vertellen dat wij ongewenst zijn.

Wij zijn niet welkom.

We moeten met ons ongeluk maar ergens anders heen.

Maar ik hoor de stem van je moeder boven het tij uit, ze fluistert in mijn oor:

"O, als ze het maar eens konden zien, lief. Al was het maar de helft wat je hebt. Als ze het maar eens konden zien. Dan zouden ze vast aardiger dingen zeggen".

Ik kijk naar je profiel in het licht van die driekwart maan, mijn jongen, je wimpers als gekalligrafeerd, gesloten in een schuldeloze slaap. Ik zei tegen je: "Hou mijn hand maar vast, er kan niks ergs gebeuren".

Dat zijn maar woorden. De smoesjes van een vader.

Het vreet aan je vader, aan jouw geloof in hem. Want alles wat ik vannacht kan denken: hoe diep de zee is en hoe eindeloos, hoe onverschillig.

Hoe machteloos ik ben je ervoor te beschermen.

Alles wat ik kan doen is bidden.

Bidden dat God de boot op koers houdt, als de kusten uit het zicht
verdwijnen en wij een stipje zijn in de woelige wateren, overhellend,
kapseizend, in een mum verzvolgen.
Want jij, jij bent kostbare lading, Marwan, de kostbaarste lading ooit.
Ik bid dat de zee dat weet.
Insjallah

O, ik bid dat de zee dat weet.

Bede aan de zee

**Madonna-Del-Mare-Nostrum
'Mantel der Liefde'**

Hansa Versteeg

Levend woord

In 2017 bezocht ik met een vriendin een tentoonstelling in een kerk in Oosterhout, waar Hansa Versteeg dit schilderij voor geschilderd heeft; een olieverf schilderij; niet een foto wat iedereen denkt. Madonna del Mare (O.L. Vrouw van de Middellandse Zee), ook Mantel der Liefde genoemd.

Het raakte mij toen ontzettend diep en dat doet het nog steeds. Naast dat het ons doet herinneren aan die vele, vele vluchtelingen wel of niet aangekomen in het land van de hoop is het van een bijna sacrale schoonheid die mij nederig maakt, doet buigen voor deze Moeder met Kind en voor al die naamloze mensen op de vlucht. Daaraan toegevoegd nu de vluchtende mensen uit Oekraïne. Gruwelijke ervaringen en schoonheid zijn in dit schilderij versmolten met elkaar. Het maakt stil.....

**Madonna-Del-Mare-Nostrum
'Mantel der Liefde'**

Hansa Versteeg

Het is direct duidelijk dat deze moeder met kind staat voor de vele moeders en vaders en kinderen, zonen en dochters net gered uit een woelige zee.

De reddingsdeken krijgen ze omgeslagen als ze uit de zee worden "opgepikt". Alleen die laatste woorden al.... we ontnemen hen met deze woorden alle menselijkheid.

Beseffen we wel dat we met onze woorden hen kunnen maken en breken?

We kunnen het ook andere woorden geven: de reddingsdeken, is als een mantel der liefde om hen heengeslagen....

Het folie houdt hen "warm", maakt hun letterlijke en figuurlijke "naaktheid" misschien wat minder naakt. Het kan niet anders als dat dit vanuit medemenselijkheid is gebeurd.

Als wij ons durven laten raken door de indringende blik van deze moeder met haar kind, wat zouden haar ogen ons dan kunnen zeggen? Misschien wel dezelfde woorden als de vader uit het verhaal Bede aan de Zee; hij vertelde aan zijn zoontje: "Heb horen vertellen dat wij ongewenst zijn, wij niet welkom zijn".

En de moeder van Marwan in het verhaal zei het zo: "Als ze maar eens konden zien, al was het maar de helft van wat wij hebben meegemaakt, dan zouden ze vast aardiger zijn".

Is dat het enige wat haar ogen en die van veel anderen ons willen zeggen?

**Madonna-Del-Mare-Nostrum
'Mantel der Liefde'**

Hansa Versteeg

Zouden ze, ondanks dat ze nog maar weinig vertrouwen kunnen hebben in ons mensen hier in dat rijke Europa, ons toch willen vragen: "Willen jullie een naaste voor ons zijn?"

En hebben wij dan de moed om deze vraag te laten landen in een open hart; een menselijk hart dat wil delen, dat zich wil proberen in te leven in die vreemde mens komend van ver, beseffende dat niemand het redt zonder de ander.

"Wil je luisteren naar mijn verhaal?" Als we daarvoor ruimte maken in ons hart dan verandert de "vluchteling" in een mens, in een vader of een moeder, in een kind ver weg van zijn ouders, in een mens met zijn hele leven in een rugtas of rolkoffertje. Ze krijgen dan een gezicht, hun naam krijgen ze terug.

En dan hoor ik Jezus woorden weer waar wij allemaal mee opgegroeid zijn: "Je naaste liefhebben als jezelf ". Een duidelijker weg ten leven kon Hij ons niet geven.

Hoe zouden wij behandeld willen worden in zo'n situatie?

Hoe willen wij dat de wereld eruit gaat zien voor hen, ver weg van waar zij geboren zijn?

Op welke wijze kunnen wij meewerken aan een menswaardige wereld, waar iedereen er toe doet?

**Madonna-Del-Mare-Nostrum
'Mantel der Liefde'**

Hansa Versteeg

Angst, wantrouwen en vijandigheid voor de vreemde ander ontstaat voor een groot deel in ons hoofd, doordat we elkaar niet kennen; waardoor onze oordelen en meningen hun situaties en verhalen vertroebelen. En soms kiezen we er ook bewust of onbewust voor om onszelf te beschermen door hun weerzinwekkende verhalen maar niet te diep tot ons door te laten dringen en dan maar, met enige schroom hopelijk, weggijken. Ons afsluiten voor hun noodkreet "Zie mij".

Het is ons allen, mij ook, bij tijden niet vreemd als de vele problemen van deze tijd ons over het hoofd groeien. Dat wat het nieuws op TV en de kranten ons laten zien en horen, is soms te heftig om tot je te nemen, merk ik zelf. Zeker als het zo "dichtbij" komt als nu. Maar toch..... weggijken mag geen optie zijn.

De wereld is niet leefbaar als we onze medemensen niet behandelen zoals we zelf behandeld willen worden; als wij onverschillig worden voor de pijn, het onrecht, de oorlog etc ; waar straks het lied van Mercedes Sosa over gaat.

Een mantel van liefde; een menselijke ont-moeting daar heeft ieder mens behoefte en nood aan.

Letterlijk en figuurlijk kunnen we ons hart en misschien zelfs wel onze deur open zetten voor de vluchtelingen die b.v. onlangs nog in Veldhoven zijn komen wonen en misschien wel voor vluchtelingen komende uit de Oekraïne. (ik vertel daar a.h. einde v.d. viering nog wat over).

Madonna-Del-Mare-Nostrum
'Mantel der Liefde'

Hansa Versteeg

Belangrijke steentjes dragen wij ook bij als wij ons bewust worden van de kracht die uitgaat van ons denken en doen; op welke wijze denken wij en praten wij over vluchtelingen en de problematiek erom heen? Zien wij een mens in nood of alleen problemen en gevaar? Hoe geven wij stem aan een verenigd Europa dat zorg draagt voor haar bewoners en ver daarbuiten? Pakken wij onze verantwoordelijkheid op?

Ik zei het al eerder, met onze stem kunnen wij muren en hekken plaatsen, maar ook muren afbreken en kiezen voor een open houding. Dat het schilderij Madonna de Mare met de prachtige naam

"Mantel der liefde" ons hierbij blijvend mag helpen.

Vreemdeling ik ken u niet..... wees welkom!

De vader van Marwan kon op het laatst alleen nog maar bidden. Zo zal het ook nu voelen voor die ontelbare mensen op drift, dat het hen kracht mag geven om hun lot te dragen.

Jezus heeft tegen zijn leerlingen en dus ook nu tegen ons en tegen de vele, vele vluchtelingen de troostende woorden gezegd:
"Ik laat jullie mijn vrede na; vrede zoals de wereld die niet kan geven.
Maak je niet ongerust en verlies de moed niet"

Lied

Mercedes Sosa
"Sólo Le Pido a Dios", Mercedes Sosa

Dit lied is een aanklacht tegen onverschilligheid voor het lijden en geweld.
Is ook een gebed om kracht, een smeekbede om niet ten prooi te vallen aan onverschilligheid.

Klik hier en luister naar:

"Sólo Le Pido a Dios"
door

Mercedes Sosa

Dit ene slechts bid ik tot God
Dat pijn mij niet onverschillig laat
Moge de dorre dood mij niet vinden
Leeg en alleen, zonder genoeg te hebben gedaan.

Dit ene slechts bid ik tot God
Dat onrecht mij niet onverschillig laat
Dat ik niet de andere wang hoef aan te bieden,
als een klauw het geluk van mij heeft weggerukt.

Dit ene slechts bid ik tot God
Dat oorlog mij niet onverschillig laat
Het is een groot monster,
het vertrapt alle arme onschuld van de mensen.

Dit ene slechts bid ik tot God
Dat bedrog mij niet onverschillig laat
Als één verrader meer macht heeft dan enkelingen,
dat die enkelingen dat niet zomaar vergeten.

Dit ene slechts bid ik tot God
Dat de toekomst mij niet onverschillig laat,
ellendig is degene die huis en haard
moet verlaten om in den vreemde te leven.

Dit ene slechts bid ik tot God
Dat oorlog mij niet onverschillig laat
Het is een groot monster,
het vertrapt alle arme onschuld van de mensen.

Gebeden bij de zeven regenboogkaarsen

1e kaars

We steken een kaars aan uit dankbaarheid voor de plek op deze aarde, waar wij in vrijheid mogen leven. Geen onderdrukking, geen oorlog, geen armoede en honger.

2e kaars

We steken een kaars aan en bidden dat wij vanuit onze welvaart niet blind zijn voor de ellende van anderen. Dat wij beseffen dat onze mooie aarde gegeven is aan álle mensen en dat het onze plicht is om van onze overvloed te delen.

3e kaars

We steken een kaars aan voor allen die de dreiging van oorlog en geweld, van honger en armoede, proberen te ontvluchten. Ze laten hun familie, hun land, hun bezittingen achter, op zoek naar een plek waar ze veilig en welkom zijn.

4e kaars

We steken een kaars aan voor hen die de gevaarlijke tocht niet overleven; voor hun families. En voor hen die aankomen in een land waar ze niet welkom zijn; in tenten moeten leven, of teruggestuurd worden.

5e kaars

We steken een kaars aan voor onszelf; dat we ons blijven inzetten voor een barmhartig migratiebeleid. Dat we niet langer weggijken en zwijgen. Laten we beseffen dat mensen niet zomaar huis en haard verlaten.

Het is onze plicht om hen een warm welkom te bieden en gastvrij te ontvangen

Gebeden bij de zeven regenboogkaarsen

6e kaars

We steken een kaars aan en bidden dat we ons niet laten leiden door angst voor de vreemde ander. De ander is anders in onze ogen, maar heeft ons veel te bieden als we daarvoor openstaan.

Laten we bidden dat we leren kijken met andere ogen naar een manier van leven, een cultuur die we niet kennen.

7e kaars

We steken een kaars aan en bidden dat we de weg gaan van solidariteit, van gerechtigheid, van hoop en vertrouwen. Van: 'er zijn voor de ander'. Zodat we uit de grond van ons hart kunnen zeggen:

"Vreemdeling , wees welkom ".

Voor Oekraïne

We hebben de kaarsjes aangestoken die nu hier staan; als teken dat we meeleven met de slachtoffers van de oorlog in Oekraïne.

We bidden voor allen die op de vlucht zijn voor het oorlogsgeweld, vrouwen en kinderen die hun man, vader, zoon moeten achterlaten. Dat ze een plek vinden waar ze veilig zijn en zich welkom kunnen voelen.

We bidden voor allen die moeten vechten in een oorlog die ze niet willen voeren.

We bidden om wijsheid voor de betrokken leiders. Dat zij blijven zoeken naar een vreedzame oplossing in dit conflict. En dat het visioen van "een nieuwe wereld, waar vrede een gerechtigheid heerst en waar plaats is voor allen" ooit werkelijkheid wordt.

Wereldvredesvlam

We steken vandaag niet onze eigen vredeskaars aan.

Deze wereldvredesvlam wordt al jaren achtereen brandende gehouden door mensen van de Stichting Wereldvredesvlam. De komende tijd reist deze kandelaar (vredesvlam) door Veldhoven en is deze maand maart te gast in deze kerk. Ooit is deze vlam aangestoken aan de allereerste World Peace Flame in Wales.

Deze vlam brandt voor iedereen, ongeacht ras, huidskleur, afkomst, seksuele geaardheid, religie of levensovertuiging.

Deze vlam is een eigentijds antwoord op onrecht, oorlog, intolerantie en geweld om ons heen. Vrede begint immers bij jezelf.

Dat dit vredeslicht ook de mensen in de Oekraïne en Rusland mag bereiken.

Vredeslied

Sarah McLachlan zingt:

"Prayer of St. Francis"

Het "Vredeslied van Franciscus".

Klik hier en luister naar:

"Prayer of St. Francis"

door

Sarah McLachlan

Heer, maak van mij een werktuig van uw vrede
Waar haat is, laat me dan liefde zaaien
Waar letsel is, vergiffenis
Waar twijfel is, vertrouwen
Waar wanhoop is, hoop
Waar duisternis is, licht
En waar er verdriet is, vreugde

Oh goddelijke meester, zorg ervoor dat ik
Niet meer verlang om getroost te worden dan om zelf te troosten
Dat ik net zozeer begrepen word als ik zelf begrijp
Dat men mij net zozeer liefheeft als ik zelf liefheb
Het is namelijk vanwege het geven dat wij mogen ontvangen
Het is vanwege het vergeven, dat we vergeven worden
En het is vanwege het doodgaan
dat we in het eeuwige leven geboren worden.
Amen.

Vredeswens

Laten we elkaar (èn de wereld) de vrede toewensen;
dat we waar maken een werktuig van vrede te zijn
voor hen die op onze weg komen.

Visioen van Johannes, Karel Eykman / Bert Bouman

Inleiding

Ik las ergens: "Daar waar het visioen ontbreekt, verwildert het volk". Soms moet ik daar aan denken in deze tijd.

Zonder visioen kunnen we niet leven; we moeten blijven dromen tegen de klippen op, in woorden van Huub Oosterhuis.

Tegen een hele werkelijkheid in, die het tegendeel lijkt aan te tonen moeten we blijven dromen van een steeds groter WIJ, van één menselijke familie waarin wij broeders en zusters zijn van elkaar, samen optrekkend; kloven dichtend, muren afbrekend.

Laten we luisteren naar het visioen van Johannes dat begint met de woorden: Er is een stad waar iedereen komen mag.....

Visioen van Johannes, Karel Eykman / Bert Bouman

Er is een stad waar iedereen komen mag
alle poorten staan open, geen deur is op slot.
Niets hoef je te kopen en geld is overbodig,
alles wat je nodig hebt is te geef.
Als er goud is maken ze er bakstenen van
en diamanten raken ze aan de straatstenen kwijt.

Gevangenissen en kazernes zijn niet meer nodig;
alle soldaten zijn afgezwaard,
alle kantoren zijn wegens omstandigheden gesloten
en de fabrieksterreinen hebben vrij toegang voor onbevoegden,
Op de scholen wordt geen oorlog meer uit het hoofd geleerd,
want kanonnen worden lantaarnpalen,
tanks worden tuinhuisjes
en kogels mogen vuurwerk zijn.

Een koe loopt met een berin te kuieren in het gras,
ze trakteren elkaar op klaver.
een kleuter probeert een giftige slang te leren
koppeltje duiken.

Slotlied: "Dat een nieuwe wereld komen zal"

Klik hier en luister naar:

"Dat een nieuwe wereld komen zal"
door
Pur Sang

Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood genoeg –
en water stroomt voor allen.

Daar bouwen wij veilige buurten
wonen dooreen in wijken van vrede
in schaduw van bomen.

Geen kinderen zullen daar sterven
oude mensen maken hun dagen vol
en jonge mensen zullen daar pas
op hun honderdste sterven.

Wij zullen niet voor de leegte zwoegen
geen kinderen baren voor de verschrikking.
De wolf en het lam
zullen weiden tezamen:
wij leren de oorlog af.

Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood genoeg –
en water stroomt voor allen.

Speciale collecte + hulp gevraagd

Madonna-Del-Mare- Nostrum
'Mantel der Liefde'
Hansa Versteeg

Help vluchtelingen in Veldhoven met het inrichting van hun huizen.
Maak geld over of geef nu contant.

Bankrekeningnummer:
NL34 RABO 0311 6197 03

t.n.v. Oase Veldhoven,
met vermelding:

Vluchtelingenwerk Veldhoven

Gezocht VRIJWILLIGERS voor hulp:

Vluchtelingenwerk Veldhoven:

Ingrid de Leest 06-19 37 33 69

Buitenjan: Marjon Middel: 040-253 67 89

info@veldhovenvoorelkaar.nl of

www.CordaadWelzijn.nl

Dit was een samenvatting van de Oaseviering: 'Dat wij niet wegkijken'

**Gehouden en opgenomen in de
Immanuelkerk, Veldhoven**

5 maart 2022

Vieringen zijn te zien of live te volgen op:

[Kerkomroep.nl](https://www.kerkomroep.nl)

